

царь. Той закрилялъ тогава Лютера и не го давалъ въ рѣцѣ тѣ на врагове ти му.

Кога билъ избранъ Карлъ V за германскій царь, той споредъ обичайтъ свикалъ държавенъ съборъ (сеймъ), който тоя пѣтъ станалъ въ Вормсъ (1521). Тамъ освѣнъ работити на царщина та казали да разгледатъ и работа та на Лютера. Младий царь повикалъ Лютера на съборъ тъ, и му далъ писмо да го незакача никой. Приятелити на Лютера му казвали да не ходи на съборъ тъ да не испати като Хуса. Нъ Лютеръ отишълъ. Кога отивалъ по пѣтътъ много свѣтъ се стичалъ да види бесрамний прѣобразователь и да чуе негова та проповѣдь. Близу при Вормсъ нѣкои негови приятели му казали да се пази, или по-добрѣ да се върне назадъ и да не влиза въ градъ тъ. Лютеръ отговорилъ: »макаръ да има тамъ толкова дяволе, колкото има черепици на покривити, на шта отида«. Нъ, кога прѣвъ пѣтъ да излѣзе Лютеръ прѣдъ царь тъ, дѣто били събрани много князове, графове и барони отъ всичко то царство, поблѣднѣлъ и се освѣнилъ. Попитали го ште си сѣди ли на мнѣние то, което е написалъ въ съчиненията си, или ште се отрече отъ тѣхъ; той казалъ да го оставятъ да си помисли. Дали му да си помисли до утринъ та. Той се поокониталъ; на другий день свободно отговорилъ на съборъ тъ, и обадилъ наздраво, че си остава на мнѣние то си, доклѣ му не докажатъ съ Св. Писание, че не мисли право. Слѣдъ това напусто прѣдумвали Лютера да се отрече отъ учение то си. Противъ желание то на распаленити католици, царь тъ устоялъ на дума та си, и пусналъ Лютера да си иде; нъ обадилъ на народъ тъ да знае, че Лютеръ и неговити послѣдователи са расколници.

Кога се връщалъ Лютеръ отъ Вормсъ на пѣтътъ въ една гора го хванали прѣоблѣчени конници. Людѣ ти, които уловили Лютера, били пратени отъ неговий закрил-